

ЧАСТИНА ПЕРША

1

Чекати автобуса довелося довго. Вони вже понад годину топтали зупинку, намагаючись зігрітися, — високий хлопець у зеленій штормівці та його товстенький товариш у короткій чорній демісезонній куртці «під шкіру».

З моря, транзитом через пам'ятник першому ревкому, дув різкий холодний вітер, нагадуючи, що тутешнє літо — річ дуже тимчасова, штучна, майже вигадана. І сховатися було ніде — тільки залізний знак з розкладом маршруту, жодного навісу чи лавки, і можна тільки уявити, як весело тут стоялося взимку.

Перший рейс мав бути о сьомій, але вже минула восьма, а він усе не їхав. З десяток місцевих мешканців чалилися навколо, не виказуючи незадоволення від порушення графіку — бічі, чукчі, один похмільний мореман у тільнику, дві жінки, схожі на шкільних завучок чи бухгалтерок. Мабуть, тут не звикли до дотримання розкладу, у Півночі — свої терміни, навіть у сезон.

Туман розсіявся, сонце відчепилося від горизонту, і звідкись налетіла мошка, яка в цих місцях з'являється відразу після комарів і за місяць-півтора доводить живих істот до

сказу. Але це в тундрі, а на узбережжі ще можна якось жити, тому вітер раптом перетворився на союзника.

Зверхньо поглядаючи на місцевих, високий закурив і широко видихнув дим перед обличчям:

— Цих комарів навіть куриво не бере.

Його товариш закашлявся, замахав руками, розганяючи дим, і погодився:

— Цих ніщо не візьме. Ці Хіросіму переживуть.

Вони крутилися то так, то так, намагаючись упіймати вітер, аби той зносив мошку мимо, і простирчали на зупинці ще з пів години, аж поки серед бараків не з'явився чорний від бруду ЛіАЗ і під'їхав до зупинки, обережно оминаючи на дорозі особливо небезпечні горбки.

Народ ломонувся через передні двері, але досвідчений морячок велично постукав у задні, і після короткої паузи вони відчинилися — мабуть, водій придивився в дзеркало заднього огляду та впізнав знайомого. Через цю щасливу неочікувану обставину двоє друзів змогли всістися ззаду, поки натовп купляв у водія квитки та просувався по салону вузьким проходом, обабіч якого вільних місць майже не було.

Нарешті рушили. Товстунчик передав монети чукчі, який сидів перед ними: «За проїзд». Глянув на затоку, поправив фотоапарат, що висів у нього на грудях, усміхнувся й, нахилившись до товариша, тихенько прошепотів:

— Що думаєш, моржа візьмемо сьогодні?

— Ти б ще на кита прицілився! Ти моржа хоч бачив? Він же наче слон, як його з човна брати? Нерпу, крилатку ще можна, а моржа нам слабо.

— Крилатку?

— Тюлень місцевий. Добре, якщо взагалі хоч щось знайдемо — вони ж на крижинах пасуться.

— Можна й не вбивати, я сфотографую, а сину скажу, що взяли найбільшого. — Товстун сумно зітхнув і вперся поглядом у брудне віконечко, за яким стрибали на ямах жовті сопки, деякі з них красиво курилися димом сезонних пожеж, і він шкодував, що не зможе зробити фото на ходу.

Їхати їм було недалеко, кілька кілометрів уздовж води, але розбита важкою технікою дорога дозволяла ледь повзти, тому їхні страждання тривали ще довго.

На першій же зупинці, між сопок, які спускалися до моря, вони вийшли й опинилися біля невеличкого селища, що тягнулося вздовж берега. У ньому переважали яранги, але серед них подекуди стирчали і якісь більш-менш традиційні халабуди, схожі на закинуті сараї. Вітер і тут працював на повну, по небу носилися сотні чайок і різко кричали про щось важливе.

Після швидкого рекогностування гості попрямували до будинку, біля якого сидів на землі й кутив якийсь похмурий чукча. Він не спирався на стіну, але тримав спину строго вертикально — витягнувши ноги по землі, він утворював ледь не ідеальний прямий кут.

Підійшовши ближче, вони зрозуміли, що абориген геть п'яний, але інших варіантів не було, і високий запитав:

— Землячок, а де нам Андрія знайти? Того, що по морському промислу.

Чукча не відразу, але сфокусувався на прибульцях і наче з останніх сил вказав рукою собі за спину, у бік берега.

У принципі, це було логічно — де ж іще шукати фахівця з морського полювання, як не біля води? Але берег був довгий і хотілося більш адресної підказки. Відчуваючи, що товариш зараз почне нервуватися, його компаньйон працював на випередження і запитав:

— А ікра? Є ікра, командир?

Чукча повільно перевів погляд на нього, потім витрусив об долоню люльку, важко підвівся і пішов до будинку. Не знаючи, як бути, хлопці мовчки спостерігали за ним, але біля дверей він озирнувся й зазивно махнув рукою: «Сюда ходи».

Будинок зовні мав вигляд звичайної халупи, але всередині все було значно гірше — темно, димно, спекотно, неприємно. Посеред єдиної кімнати поралася зі шкірою і голкою якась товста жінка. Вона була гола, спітніла, ще й з вибритою маківкою — чиста тобі індіанка. Точніше, брудна.

Жінка щось різко спитала, але господар мовчки попрямував до протилежного від входу кутка кімнати, надбав якесь темне простирадло і потягнув його вбік — там стояла велика металева бочка з-під пального. Вони підійшли ближче й побачили, що вона повна ікри. Теж брудної, зовсім не схожої на помаранчеву мрію мешканців Великої землі — ікра була темна, слизька, зі шматками грубої солі. Але це справді була вона, і лишалося тільки сподіватися, що ікра свіжа, цього сезону. Питати в господаря не було сенсу — чукча скаже все, що йому заманеться, аби давали гроші.

Як з'ясувалося, товстунчик мав у рюкзаку бідон. Сторгувалися за двадцять карбованців, хоча бували сусіди в стройотряді й стверджували, що тут усе коштує копійки. Віддавши гроші й закривши бідончик кришкою, він усміхнувся товаришу:

— Може, досить? Здобич є, додому поїдемо?

Високий заперечив:

— Ти що, хлопці ж чекають!

І вони вийшли, намагаючись не зустрітися поглядами з хазяйкою, яка продовжувала щось незадоволено промовляти, загрозливо розмахуючи великою голкою.

— Зовсім дякую, — сказав їм чукча, всівся на те ж саме місце і дістав люльку.

2

О десятій ранку двоє інших чоловіків стояли на другому поверсі Палацу піонерів і дивилися вниз, у фое. Люди все йшли і йшли, проходячи між школярів, яких інструкторка райкому комсомолу ще о сьомій вишикувала у дві колони й навіть до туалету не відпускала. Прибулі роздягалися в гардеробі, а після того стирчали біля великого дзеркала, наводячи останній марафет перед початком урочистих зборів.

Дивлячись на все це зверху, чоловіки тихенько перемовлялися між собою. Обидва вони були сиві, у сірих костюмах, і навіть краватки в них були однакового чорного кольору, але будь-хто хоч трохи спостережливий з першого ж погляду зрозумів би, що старший з них — начальник, а трохи молодший — помічник, який в усьому наслідує шефа, навіть в одязі.

— Сергій Миколаїч, Сергій Миколаїч! — дзвінко покликала знизу жіночка з чалмою на голові. — Десять хвилин, і починаєм.

Старший мовчки хитнув головою й гучно сьорбнув із кружки, яку тримав у руці. Це був місцевий форс — такі люди заробляли багато й могли дозволити собі будь-який кришталь із фарфором, але, на правах колишніх старателів, користувалися потертими та погнутими залізними

кружками. Там колихався міцний чай, майже чифір, але й коньяк там теж був, незважаючи на ранок. Могли собі дозволити.

— Що ти вирішив по цій статті? Резолюцію ухвалювати й посилати їм? — спитав той, що молодший.

— Ну, треба ж якось реагувати. Хоча зараз нікому ні до чого діла нема... Ха, он бачиш, молодий корінний біля інструкторші пасеться? — вказав очима Сергій Миколайович на пару, яка стояла відразу за дальшою від них колоною піонерів і про щось розмовляла під дошкою пошани.

— Ага. Не знаю його.

— Так я й не про нього. Дядько його тут, положенець місцевий, бугор нички, великі стада має під Певеком. Так у цих мудрагелів з Магадана, у світлі, так би мовити, останніх подій, ідейка з'явилась — висунути дядька по нашій лінії в обласну раду.

— Депутатом?

— Ні, оленярем, блядь. — Старший іронічно подивився на колегу й продовжив: — Спускають нам, значить, цю корисну ініціативу, главк дає добро. І тут я встаю й кажу Першому: ви, мовляв, вибачте, звичайно, але хоч хтось дізнавався, як його звать, висуванця вашого?

— Ого!

— Ну, Перший брови догори, а я одразу йому в лоб: «Виргиргилеле!» А я всю дорогу запам'ятовував, і тут же йому знову: а що це значить, знаєте?

— А вони?

— Мовчать. А я тоді так: Гримучий Хуй, ось що це значить! Як вам такий депутат облради, га?

Остання фраза пролунала гучно, частина присутніх задрала голови й подивилася на чоловіків у сірих костюмах,

але ті сміялися, не зважаючи на реакцію. Це вони теж могли собі дозволити.

Відсміявшись, молодший протягнув:

— Ну ти даєш, Миколаїч, — і вказав кивком голови на інше скупчення людей, що стояли прямо під ними: вони-бо якраз і розчули фінал історії про кандидата в депутати.

— Оно, учені приїхали: мамонта нібито знайшли, так вони забирати прибули, своїм бортом, уявляєш?

— Знову знайшли?

— Ага, кажуть, добре зберігся.

— Краще б золото знайшли, світила херові, а то нас із тобою скоро відправлять у Кизилкум із такими успіхами... Це з ними Ліля стоїть?

— Та сам оце дивлюся: не розумію, чого вони до неї причепилися, — здвигнув плечима молодший і ковтнув із кружки.

— Що ж тут незрозумілого? — здивувався Сергій Миколайович. — Побачили чукчу натуральну в торбасах парадних — і давай, значить, на екзотику...

— А Ліля знову отримує?

— Так, грамоту почесну, рекорд по промислу в неї.

— А скільки вона за сезон узяла?

— Багато. Коли їй орден давали, і то менше було. А за раз тільки грамота. Тоді ж під відкриття ТЕЦ усім давали, ось і її відзначили. Ну, корінна, розумієш?

— Так Трудового Червоного, не занадто?

— Ну, треба ж цяцьки і їм давати, щоб не нудьгували. — Старший розвів руками, ніби пояснюючи, як же важко керувати цими людьми.

— Розумію, — швиденько погодився його співрозмовник і додав: — Так вона ще нічого, хоч сфотографувати можна. Хоча на любителя, їй же під полтинник?

— Ні, я ж грамоту підписував — дивився, тридцять вісім. Вони ж просто тут у мерзлоті швидко шабашать. Ліля ще нічого, вони ж зазвичай взагалі...

— Так, Сергію Миколаїчу, Олексію Ігнатовичу, усі вас ждуть, президію зібрала. — Жінка в грайливій чалмі покликкала їх знизу, і вони пішли до сходів.

— До речі, Миколаїч, а в тебе чукчі коли-небудь були? — тихенько спитав молодший, по-дружньому беручи керівника під лікоть.

— Ну, тобто... У підлеглих?

— У повній, — засміявся Олексій і, не очікуючи на відповідь, пропустив начальника перед собою, наче есмінець, який супроводжує адміральський лінкор.

3

Насправді Лілію звали зовсім по-іншому, але людям, що знову з'явилися тут кілька поколінь тому, було важко вимовляти й запам'ятовувати місцеві імена та назви. Вони все змінювали під себе, починаючи від назви народу луораветланів і закінчуючи іменами. Тому була Лилекей, просто Лилекей, а стала Лілія Іванівна Сатарова.

Прізвища районний писар брав зі своїх давніх знайомих по Великій землі, а по батькові додавав уже від себе. Загалом вона давно до того звикла — серед своїх чуєш справжнє ім'я, а серед цих — інше. У них і самих таке траплялося — наприклад, давня знайома якось зізналася, що насправді її звали не Альбіною, а Альоною, але вона це ім'я змінила на більш величаве. Дивні люди, годі й казати.

Ось вона, між іншим, Альбіна, бігає в чудернацькій шапці по цій великій кімнаті, збирає людей і спрямовує

всіх до урочистої зали, де Лілія вже бувала. Її часто нагороджували, бо серед чукців майже не траплялося мисливців-жінок, а вона ж була гарним стрільцем, у хутровому промислі мало хто з чоловіків міг з нею позмагатися.

Як їй колись пояснили, радянська жінка, та ще й з місцевого населення, має бути гарним прикладом для всіх — носити цю медаль на одязі й не пити спирту. Ну, спирту вона не вживала зовсім — стільки разів бачила, до чого це призводить, а медалька... Ну куди її почепити — на кухлянку? А все ж таки сьогодні причепила — занадто великою була ціна питання.

Кілька разів її відзначали у цьому дивному палаці, який так довго будували і яким тут так усі пишалися. Цікаво, що дадуть цього разу? Бажано б щось необхідне, як гвинтівку кілька сезонів тому — гарний карабін, на який так заглядалися всі золотарі, мисливці й блатарі. А ще б краще...

Ще краще було б тут і зараз вирішити питання з сином, а жодних інших нагород не треба. Синові незабаром вісімнадцять, і родич Юра, який працював у військкоматі, попередив — Омрин у списку тих, кого можуть призвати до армії. Раніше чукців до війська не брали, хоч у чомусь була вигода походження, але потім все змінилося й почали забирати всіх.

І найкращих, за чутками, направляли до якоїсь далекої навіть не республіки, а взагалі країни — туди, де цілий рік така спека, як учора була. Ух, страшно навіть уявити. І спеку, і ситуацію. У місті була жінка, сина якої після армії привезли у залізному ящику, і коли Лілія думала про це, їй ставало нічим дихати.

Тому головним завданням було знайти вихід на когось і домовитись, щоб сину дали спокій. Він спритний

рибалка, гарний мисливець, хоча й часто поспішає з пострілом, але це мине з часом, сама такою була. Минулої весни Омрин загнав пішки свого першого оленя і відтоді вважався дорослим. Він високий, стрункий, він... такий красивий, і нехай ці люди залишають залізні ящики своїм дітям, раз уже їм так кортить воювати десь там за щось.

Лілія знову побачила Альбіну і використала ту як можливість відчепитися від якихось настирних чоловіків, які довго розповідали їй, чому важливо повідомляти владі про геть усі старі кістки, які місцеві знаходять на березі або в тундрах. Ага, нема чого більше робити. Якби вона відвела їх до гардероба й показала свій старий ніж із ручкою з мамонтової кістки, вони, мабуть, з глузду з'їхали б.

— Альбіна! — вигукнула Лілія, нахилилася (вони все називають іншими словами, вони зовсім інші, але всі вони чомусь люблять, коли ти їм низько вклоняєшся) на знак вибачення цим чоловікам і пішла до знайомої.

— Лілічка-Лілічка, я така зайнята, але ти мені будеш дуже потрібна. Потім, на фуршеті, побалакаємо досхочу, — відповіла та, швиденько зазирнула у велике дзеркало, поправила дивного капелюха на голові й побігла далі. Лілія нічогісінько не зрозуміла з останніх слів, але, як завжди, відчула суть — потім. Добре, потім.

Усі проходили до зали, пішла і Лілія. Вона зайняла місце у вільній шерензі крісел позаду, неподалік дверей, але тільки всілася, як підвалило народу і з усіх боків її оточили люди. Це дратувало, але вони так звикли, тож доведеться терпіти. Хоча і в цьому був плюс — за мить у дверях з'явилися ті чоловіки, що шукають мамонтів, а як не було б сусідів, вони б точно всілися поруч і теревені

тривали б і тривали. А так можна хоч помовчати, послухати, що говорять.

І вона слухала, іноді розуміючи, про що йдеться, іноді частково, а іноді й зовсім ні. Ці люди говорили про те, що знайшли кіновар, про закриту каситеритову копанку, про рибу, про те, що золота стає все менше. А потім про те, що країна нахилилася й ось-ось упаде. Говорили майже пошепки, між собою — вона давно зрозуміла, що, вийшовши на сцену або просто вголос вони говорять зовсім інше, те, що треба, те, що очікують почути від них інші, більш вагомні люди.

Нарешті президія зайняла свої місця, світло в залі погасло і на сцену раптом вибігли діти. Це був будинок, у якому діточок навчали бути правильними, зростати й виростати такими, як сиві люди, намальовані не великому червоному простирадлі, що висіло на всю стіну.

Діти почали танцювати й співати, а Лілія сиділа й думала про сина і про те, чого захочуть люди, від яких це залежить. Мабуть, золота — тут усе мірять на золото. У неї було достатньо золотого піску — кілька банок, які вона закопала в різних таємних місцях. Пісок почала збирати ще її мати, коли мріяла перейти на той берег, потім почала докладати й Лілія — десь за хороші шкури дадуть, а десь знайде на мертвому тілі, за пазухою.

Той Аслам, який зі своїми земляками скупляв чорне золото в старателів і переправляв на материк, кілька разів пропонував їй поміняти пісок за гарну ціну на паперові гроші. Ніби відчував, падлюка, що воно в неї є. Але гроші — то ненадовго, а золото — назавжди. І, виходить, воно чекало свого часу, аби звільнити одного хорошого хлопця від залізного ящика...